

מוחמד בכרי:

„אני מתבייש שהשתתפתי בסרט המסריח הזה!“

בימים אלה נעשית עבודת-העריכה על סרט הוליוודי שהוסרט בארץ. מוות עדיף על חוסר-כבוד הוא עוד סרט העוסק ביחסי יהודים-ערבים, אבל בתורגום להוליוודית. כלומר – אין בעיות. הערבים העלובים נקטלים בסיטונות עלידי סופרמן אמריקאי אחד גיבור. הגיבורות הערביות מתגלות כסוכנות של המוסד הישראלי. הערבים לבושי-הכפיות – כל תשוקתם היא לענות נחתים אמריקאיים. בסוף נהרגים כל הערבים ובא לציון גואל.

סרטים

עוד סרט אמריקאי, שהצופים בו לא יצטרכו לאמץ את מוחם אפילו לרגע. הכל ברור. אמריקאים גיבורים לעומת ערבים מאוסים, רוצחים ובוגדים. לגמרי פשוט. אחד ממנהיגי הטרויסטים בסרט הוא השחקן הערבי מוחמד בכרי. ביקשנו ממנו להסביר מדוע הסכים לשחק בסרט כזה.

מדוע?

כי אני כולי בושה ששיחקתי בסרט האמריקאי המסריח הזה.

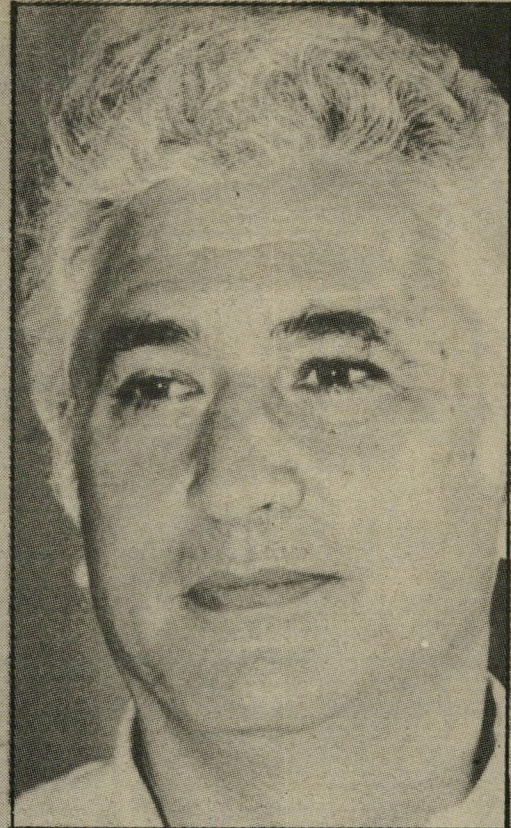
● **לא ידעת מה יהיה בסרט? לא קראת את התסריט לפני שהסכמת לשחק?**

ידעתי. קראתי את התסריט, אבל ציפיתי שבמשך העבודה על הסרט יהיו שינויים. אני אדם אופטימי. לא חשבתני שזה יהיה כך.

● **למדת משהו מהנסיון הזה?**

לא למדתי כלום. לומדים משהו מדברים טובים, לא מטימטום, וכל העסק הזה היה טימטום שלי.

● **אפשר להבין מכם שבפעם הבאה תחשוב טוב מזה לפני שתסכים לשחק בסרט מהסוג הזה?** מהסוג הזה אני לא אעשה סרט כזה גם אם יציעו לי מיליון דולר ותהילה בהוליווד! מה אני, אני מודה ומתוודה שהפעם אכלתי אותה בגדול, ואני מתבייש מזה נורא.

אליה שפיזור:

„בעלי-החיים אינם יכולים לצעוק. אין להם סניגור!“

חבר-הכנסת אליה שפיזור הגיש הצעת-חוק למניעת ניסויים בבעלי-חיים. אנשי האקדמיה וגם וטרנירים פנו אליו בטענה שהוא מונע בחופש האקדמי ובאפשרויות המחקר. אחרי דיונים ארוכים הסתיים השבוע המאבק. נוסח תקנון מחייב לניסויים בבעלי-חיים. ביקשנו משפיזור שיספר מה יש בתקנון.

פרופטורים מהאקדמיה, אנשי משרד-הבריאות וטרנירים הגיעו למסקנה שתקנון, שיסדיר את הנושא, עדיף על הצעת-חוק. התקנון הוא ברוח החוק שהצעת. הוא קובע את התנאים של בעלי-החיים לפני הניסוי, תוך כדי הניסוי ואחרי הניסוי. הוא קובע סטנדרטים לכמות הכאב. ככל מוסר יהיו אתראים לניסויים כבעלי-חיים. בתקנון גם נקבע שאם אפשר למצוא תחליפים לבעלי-חיים, עדיף להשתמש בתחליפים. הוא קובע „תקציב חיים“, וזאת אומרת שמעתה יהיה צורך בנקשת אישור לכל ניסוי. התקנון גם קובע שיהיו פרוטוקולים, אשר יישמרו במשך חמש שנים, והציבור יוכל לעיין בהם. התקנון למעשה מפרט את כל נוסח האחריות, הנהלים והשמירה על החי, וקובע סטנדרטים של השגחה.

● **את מי התקנון מחייב?**

את כל הגורמים העוסקים בניסויים בבעלי-חיים. באמצעות החוקים הקיימים היום תוכל המחלקה הווטרנרית של משרד-הבריאות לכפות את התקנון על המוסדות העוסקים בניסויים בבעלי-חיים, ולהקפיד על ביצועו.

בעלי חיים

● **אפשר לקבוע שמעכשיו לא ייעשו ניסויים בבעלי-חיים?**

לא. ימשיכו לעשות ניסויים בבעלי-חיים, אבל יעשו אותם אך ורק למטרת מחקר, להצלת חיי-אדם. או ניסויים שיאשרו על פי התקנון.

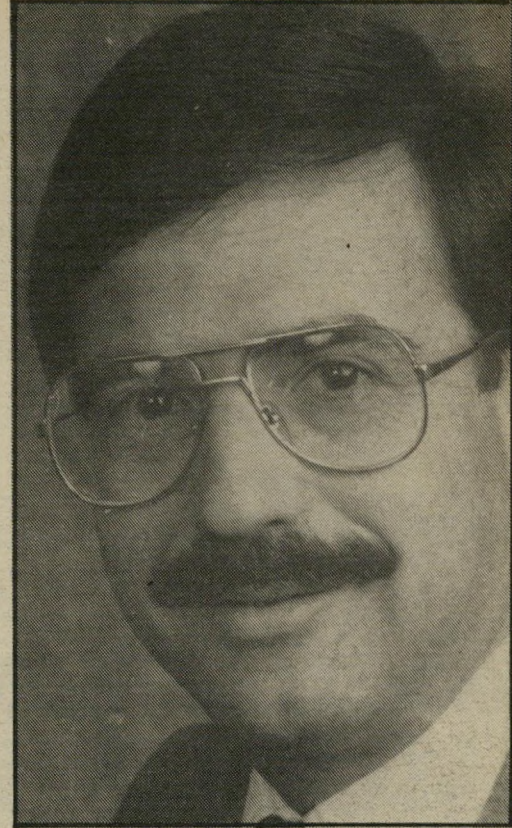
כיום אין שום חוק המגביל או המסדיר את עניין הניסויים בבעלי-חיים, והתקנון למעשה ממתן את האפשרות לעשות ניסויים ללא פיקוח ואישור.

● **האם זה פותר את בעיית הניסויים בבעלי-חיים?**

זה לא פותר לגמרי את בעיית הניסויים. יש עדיין צורך רחוף בשינוי חוק צערי-בעלי-חיים. היום אפשר לתבוע לרין רק את מי שמענה כעלי-חיים כרשות-הדברים. אני חושב שיש צורך להרחיב את החוק גם לרשות הפרט.

● **יכול משהו להגיד: כבר גמרת למפל בכל בעיות הולכי-עלי-שתיים, שעברת למפל בהולכי-עלי-ארבע?**

לבעלי-חיים אין סניגור ודובר. הם אינם יכולים לדבר ולצעוק. ררך אגב, הרבה מהניסויים נעשים במיתרי-הקול של בעלי-החיים. אני פשוט חושב שהתחום הזה מוזנח בארץ. ברוב המדינות המתקנות בעולם חוקקו חוקים לשמירה על בעלי-החיים.

רודולפו כהן:

„אני מרגיש קצת אשם במה שקרה למודעי!“

בשבת הקרובה כבר לא יתקיים ערב-ראיונות במלון השרון. לפני שבוע, במהלך ערב שבו כיכב השר-דאז יצחק מודעי, הוא החליק בלשונו ונאלץ להתפטר מתפקידו. משבר-מודעי סוקר בעיתונות לפרטי-פרטים, ושמו של מלון השרון והעובדה שמתקיימים בו ערב-ראיונות קיבלו פירסום חסר-תקדים.

משבר-מודעי היווה מקדם-מכירות פנטאסטי למלון ולפעילויותיו. לכן שאלנו את רודולפו כהן, מנהל-המלון ומי שהחליט על ביטול ערב-הראיונות, במילה אחת: השתגעת?

לא, לא השתגעתי. המטרה שלנו היא לברר את האורחים, ולא ליצור משברים פוליטיים.

● **בכל זאת, יש להניח, שאחרי הפיצוץ עם מודעי היו מגיעים הרבה יותר אנשים לערב-הראיונות שלך?**

גם כך הרשא – ערב-הראיונות התקיימו בחוץ – היה מלא. בכל שבוע באו 250 אנשים. לא זה השיקול. אני מאוד מצטער על מה שקרה ועל התפקוד שאנחנו מילאנו בכך. לא זאת היתה הכוונה.

● **נכחת בעת הראיון עם מודעי?**

כן, הייתי שם, אבל לא הערכת את מה שעומד לקרות. לאף אחד בקהל לא היה מושג שנפלה שם פצצה. גם אחרי שמודעי

אירועים

זרק את המייטפט „פרס לא מבין כמישפטטים, כמו שהוא לא מבין בכלכלה...“ לא היתה תכונה מיוחדת, רק המראיין, גבי גזית, הרגיש במשהו ושאל מייד: „יש כאן עיתונאים?“ ואז התגלה שיש, ואפילו אחת עם טייפ.

● **אני שומעת בקול שלך ביקורת על יפה גליק, העיתונאית שהקליטה את מודעי.**

כן, אני מוחה על כך. זה בניגוד לעמדת. היא לא היתה צריכה לעשות זאת בלי אישור שלנו. זה ערב-ראיונות שנועד לברר את הקהל. הקהל רוצה שואו. ידעתי שיהיה אקשן. מודעי הוא שחקן מעולה. הוא יודע לתת לקהל בדיוק את מה שהוא רוצה. הכוונה לא היתה להקליט את השואו וליצור סקנר-אליים.

● **ביטול ערב-הראיונות הוא אקט של תמיכה במודעי?**

לאירווקא. מודעי הוא שכן שלנו – הוא הרצלייני, חבר כמודעיו של המלון. בכל זאת, לא נעים. אבל מה שגרם לי להחליט על כך הוא שבצורה כזאת, כמה שרים מוכשרים יישארו בממשלה?

● **דיברת עם מודעי מאז שנפגשתם בערבי הראיונות?**

לא, אני מתבייש לדבר איתו. לא נעים לי. אני מרגיש קצת אשם במה שקרה.